

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

3 юли 1974 година*

По дело 9/74

Donato Casagrande, München (Мюнхен)

срещу

Landeshauptstadt München (Община Мюнхен)

с предмет преюдициално запитване за тълкуване на член 12, параграф 1 от Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. (ОВ 1968, L 257, стр. 2).

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner (докладчик) и г-н M. Sørensen, председатели на състава, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutcher, C. O'Daigh и A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

Генерален адвокат: г-н J. P. Warner

Секретар: г-н A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 14 декември 1973 г., постъпило в Съда на 11 февруари 1974 г., Bayerisches Verwaltungsgericht (Баварски административен съд), Мюнхен, сезира съда на основание член 177 от Договора за ЕИО, с преюдициално запитване за тълкуване на член 12 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността;

2. Съгласно определението, ищецът по главното дело, който е с италианско гражданство и е дете на италиански работник във Федерална република Германия, посещавал средно училище през учебната 1971 - 1972 година в Мюнхен и претендира от Община Мюнхен, ответник по главното дело, помощи за обучение в размер на 70 DEM на месец, предвидени в член 2 от Закона за изискванията към образованието (Баварски закон за помощи за обучение);

3. Тъй като ответникът по главното дело му е отказал предоставянето на тези помощи с мотива, че разпоредбата на член 3 от посочения закон се отнася само за германски граждани, апатриди или чужденци, на които е предоставено право на убежище; въпросът е дали този член 3 е съвместим с член 12, параграф 1 от Регламент 1612/68.

4. Въпреки че съгласно процедурата на член 17, съдът не може да се произнася по тълкуване на действителността на законови разпоредби от национално законодателство, той обаче е компетентен да тълкува член 12 от Регламент 1612/68 и да

* Език на производството: немски.

се произнесе дали този член се отнася или не за мерки, свързани с помощи за образование, каквато е процесуалната мярка;

5. Съгласно член 12, „децата на гражданин на държава-членка, който започва работа или е започнал работа в друга държава-членка, се допускат до общата образователна система и курсове за професионално обучение на тази държава при същите условия, както гражданите на тази държава, ако тези деца са с местожителство на нейна територия”, и от държавите-членки се изисква да насърчават „всички усилия да дадат възможност на тези деца да посещават такива учебни заведения при възможно най-добри условия”

6. Съгласно петия аргумент от мотивите към регламента, като същият беше издаден, *inter alia*, защото „за да може да се упражнява правото на свободно движение, по обективни стандарти, в условията на свобода и достойнство, това изисква... да се премахнат пречките пред мобилността на работниците, и по-специално по отношение на правото на работника да бъде придружен от неговото семейство и до условията за интеграция на това семейство в приемащата държава”;

7. Тази интеграция предполага, че в случай на дете на чуждестранен работник, което желае да получи средно образование, това дете може да се ползва от привилегиите, предвидени от законодателството на приемащата държава, свързано с предоставяне на помощи за образование, при същите условия, както граждани на тази държава, които са в подобно положение.

8. От разпоредбата на параграф втори от член 12, съгласно която държавите-членки трябва да насърчават всички усилия да се дава възможност на такива деца да посещават такива учебни заведения при възможно най-добри условия, следва, че тази разпоредба е предназначена да насърчава специалните усилия, които да гарантират, че децата може да се възползват при равни условия от наличните възможности за образование и обучение.

9. Трябва да се заключи, че като предвижда въпросните деца да се допускат до образование „при същите условия, както гражданите” на приемащата държава, член 12 препраща не само към правилата, свързани с приемане, но и към общите мерки, които са предназначени да насърчат посещаването на учебни заведения.

10. Прокуратурата към Административния съд, трета страна по основното дело, изтъква, че политиката в областта на образованието и помощите за образование е предмет на компетентност на държавите-членки.

11. Във Федерална република Германия тази политика, като цяло, е в рамките на компетентността на отделните федерални провинции, и следователно трябва да се постави въпросът дали член 12 се прилага не само за условията, установени в актове, приемани от централната власт, но и към условията, установени съгласно мерки, предприети от органи на области, които формират част от федерация или от други териториални единици.

12. Въпреки че политиката в областта на образованието и обучението по същество не е включена в областите, които съгласно Договора са възложени на институции на Общността, от това не следва, че упражняването на правата, прехвърлени на Общността, е ограничено по някакъв начин, ако то е от вид, който може да повлияе на

мерките, взети с оглед провеждането на дадена политика, като например тази в областта на образованието и обучението.

13. По-специално, раздели 1 и 2 на глава III на част втора на Договора съдържат няколко разпоредби, чието приложение би могло да окаже влияние на тази политика.

14. Относно член 12 от Регламент № 1612/68, въпреки че определянето на посочените там условия е предмет на разглеждане от компетентните институции съгласно националното законодателство, те трябва да се прилагат без дискриминация между деца на работещи граждани от тази държава-членка и децата на работещи граждани на друга държава-членка, които живеят на територията на приемащата държава.

15. Освен това, тъй като регламентите, съгласно член 189 от Договора, са с общо приложение, задължителни са в тяхната цялост и са пряко приложими във всички държави-членки, ирелевантно е дали въпросните условия са установени с акт на централната власт, на органи на страна, която е част от федерация или от други териториални единици, или дори от органи, които националното законодателство приравнява на посочените по-горе органи.

По съдебните разноси

16. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становище пред съда, не подлежат на възстановяване, и тъй като тази процедура е, доколкото се засягат страните по основното дело, етап от дело пред националния съд, разноските са предмет, по който националният съд е компетентен да се произнесе.

По изложените съображения, Съдът реши :

Като предвижда, че децата на гражданин на държава-членка, който започва или е започнал работа в друга държава-членка, следва да бъдат приемани в учебни заведения „при същите условия, както гражданите” на приемащата държава, член 12 се отнася не само за правила, свързани с приемането, но и за общи мерки, предназначени да насърчат посещаването на учебни заведения.